

רע"פ 5856/15 - אבראהים בשר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5856/15

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: אבראהים בשר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 12.7.2015 בע"פ 15510-04-15 שניתן על ידי כבוד השופטת א' הלמן

בשם המבקש: עו"ד ש. בלומנפלד

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופטת א' הלמן) בע"פ 15510-04-15, מיום 12.7.2015, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בבית שאן (השופטת א' דחלה-שרקאוי) בתו"ב 11-11-58394 מיום 11.9.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אי קיום צו בית משפט, לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן בהתאמה: חוק התכנון והבניה; עבירת אי קיום צו בית משפט). על פי הנטען בכתב

האישום, ביום 18.4.2002 המבקש הורשע, על יסוד הודאתו, בבית משפט השלום בבית שאן (השופטת ל' יונג-גפר) בת.פ. 1600/01, בעבירה של ביצוע עבודות ללא היתר, בניגוד לסעיפים 145(א), 204(א) ו-208 לחוק התכנון והבניה (להלן: ההרשעה הראשונה). זאת, משום שהשתמש במקרקעין אשר ייעודם חקלאי (להלן: המקרקעין), למטרת ניהול עסק לאחסון, תיקון ומכירה של משטחי עץ. במסגרת ההרשעה הראשונה, אסר בית משפט השלום על המבקש להשתמש במקרקעין בחריגה מיייעודם החל מיום 1.5.2003, ובהמשך האריך את המועד, לבקשת המבקש, עד ליום 31.12.2004. אף על פי כן, בתאריכים 17.12.2007 ו-1.5.2011, מצא מפקח בניה מטעם המשיבה (להלן: המפקח) כי המבקש לא ציית לצו בית המשפט, ועקב כך הוגש נגדו כתב האישום מושא הבקשה שלפניי.

3. בדיון בעבירת אי קיום צו בית משפט בבית משפט השלום, המבקש כפר בעובדות כתב האישום, וטען כי המשיבה לא הוכיחה ברמה הנדרשת כי המבקש הוא שביצע באופן אישי את העבירה המיוחסת לו. בפרט, טען כי המפקח כלל לא ביקר במקרקעין, וכי המשיבה לא הגישה כראיה את תצלומי האוויר אשר שימשו את המפקח לזיהוי המקרקעין. עוד טען לקיומו של שיהוי בפתיחת ההליכים נגדו, משום שכתב האישום הוגש כ-4 שנים לאחר שנמצא לראשונה מפר את צו בית המשפט.

4. ביום 11.9.2014, בית משפט השלום הרשיע את המבקש בעבירת אי קיום צו בית משפט, על סמך הראיות שהיו בפניו, וביניהן עדותו של המפקח, אשר העיד כי זיהה את המקרקעין לפי תצלומי אוויר, ובהגיעו אל המקרקעין מצא בהם אנשים עובדים ומשטחי עץ, ואף חקר את המבקש עצמו במקום. טענות המבקש בדבר הגנה מן הצדק בשל שיהוי, ובדבר חובה להגיש כראיה את תצלומי האוויר כתנאי לזיהוי המקרקעין, נדחו. בגזר הדין, הושת על המבקש קנס של 15,000 ש"ח או 4 חודשי מאסר תחתיו; מאסר של 3 חודשים על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים עבירה מהסוג שבה הורשע; והתחייבות כספית בסך 20,000 ש"ח להימנע מעבירה על הסעיפים בהם הורשע.

5. המבקש ערער על פסק הדין לבית המשפט המחוזי, וחזר על טענותיו כי עומדת לו הגנה מן הצדק בשל שיהוי, וכי המקרקעין לא זוהו כראוי משום שלא הוגשו תצלומי האוויר באמצעותם זיהה המפקח את המקרקעין. עוד ערער המבקש על חומרת העונש. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, וקבע כי לצורך זיהוי המקרקעין די בעדותו של המפקח - אשר התקבלה על ידי בית משפט השלום כמהימנה - לפיה הגיע אל המקרקעין אותם זיהה לפי תצלום האוויר, ושם מצא את העבודות. בית המשפט המחוזי הדגיש כי המפקח עוסק באכיפת חוקי התכנון והבניה משנת 2002, ובמסגרת תפקידו מתייחס למקרקעין על פי זיהויים באמצעות מספרי גוש וחלקה, ולכן אין סיבה להניח כי לא עשה את עבודתו כשורה בעניינו של המבקש. כן נדחתה טענת השיהוי, משום שהועלתה רק בשלב סיכומי ההגנה ולא ניתנה למשיבה אפשרות להשיב לה. טענות המבקש לעניין גזר הדין נדחו אף הן.

הבקשה למתן רשות הערעור

6. בבקשה שלפניי, עותר המבקש מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ולהורות על זיכויו. לשיטתו, במקרה הנדון עולה סוגיה משפטית עקרונית, האם במקרה בו פקח אכיפה מזהה מקרקעין לפי תצלומי אוויר ומגיע אליהם, קיימת חובה על המדינה להגיש את התצלומים כראיה בתיק, על מנת להוכיח כי הפקח הגיע וזיהה את המקרקעין מושא כתב האישום.

דיון והכרעה

עמוד 2

7. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. עניינו של המבקש כבר נדון בפני שתי ערכאות. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקרה שלפניי, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות שכזו או מעלה שיקולי צדק שכאלה, ועל כן המבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי".

8. עיינתי בבקשה ובפסקי הדין של בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, ואני סבור כי אין מקום להתערב בהם. על אף טענתו, המבקש לא העלה בבקשתו טענה בעלת חשיבות משפטית כאמור, ולמעשה מבקש הוא כי בית משפט זה יתערב בממצאי העובדה והמהימנות אשר נקבעו בפסק דינו של בית משפט השלום, על סמך עדות המפקח בפניו. כידוע, הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת, ככלל, בממצאים מסוג זה (ראו למשל: ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל (21.8.2000)). הלכה זו מקבלת משנה תוקף כאשר מדובר ברשות ערעור בפני ערכאה שלישית (ראו דבריי ברע"פ 7214/14 שמאי נ' עיריית תל אביב (5.11.2014)). בחינת מסקנותיו של בית משפט השלום, אף על רקע טענות המבקש, מעלה כי אין מדובר במקרה חריג המצדיק סטייה מהלכה זו. שתי הערכאות הקודמות הגיעו למסקנה מנומקת כי עדותו של המפקח מהימנה וכי המקרקעין זהו כראוי, וזאת מבלי שצורפו תצלומי האוויר כראיה, ואיני מוצא מקום להתערבות בהכרעה זו.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ט באלול התשע"ה (3.9.2015).

ש ו פ ט